

които аз сам, без ваша помощ, се готвя да акуширам след няколко дни?.. Целият тоз народ, как мислите — нищо ли не е? И ето нà, ние се бавим тука, а те всички отдавна ме чакат в къщи!..

Той се изправя, подава лявата си ръка, а с дясната потупва нейната отгоре.

— До виждане, момиче! Защо не наминете някой ден към мене? Вие, май, никак не сте идвали?..

— С най-голямо удоволствие! Когато кажете, господин Вълчев! Че как ще дойда — вие сега за пръв път ме каните!..

— Елате, елате!..

Сядаме отпреде в каруцата, кобилата поема отначало равен тръс, сетне тръгва ходом. Девойката върви до някъде зад нас и маха ръка. В мрачината, светлата ѝ фигура личи някое време, после, зад един плет, изчезва. Вечерта е паднала, но здрачът е прозрачен, като хладна, потъмняла вода. Селото сега е по-оживено. Мърдат сенки, щапат в праха боси нозе, пред вратните мучат говеда, откъм общината се чува радио. След няколко минути излизаме на шосето и веднага ни лизва тънък октомврийски ветрец. Небето е тъмно, звездно и сякаш цялото върви заедно с нас, Пътят